

»EZER GYEREKÜNK van!«

Nincs ember Szentesen, aki ne ismerné a Korom házaspár nevét. Anikó és férje irányt mutatnak a bolyongó, útkereső fiataloknak, akik bizalommal követik őket.

Magyartesen kamaszokat és családokat is táboroztatnak Koromék

Hülye gyerek! – így fakadt ki a 14 éves Anikó, amikor Szegeden egy kamasz fiú a kekérpárjával elsodorta őt. A lány a szabadtéri játékokra igyekezett, de hogy sejtette, hogy a szegedi srác egyszer férje, gyermekei apja lesz. A két fiatal címet cserélt, leveleztek egymással, de csak évek múlva, főiskolásként találkoztak újra. Anikó a kollégiumban már az első este rántottát sütött Palinak, aki kétszer is jelentkezett repetéért. Egy év múlva összeházasodtak, meg-

született kisfiuk, Pál József, vagy ahogy ők hívták: Palijózsí.

Huszonnégyen laktak a kis lakásban

„Mindketten vízmérnök szakon végeztünk. Előbb Kisvárdán laktunk, de Pali annyit ingázott, hogy szinte csak vasárnaponként látta a fiunkat, így Szentesre költöztünk – emlékezik Anikó. – Lakással, vezető beosztással vártak minket,

úgy tűnt, nagy karrier vár ránk. Csakhogy kicsit másképp alakultak a dolgok.”

Koromék a főút mellett, egy toronyház hatodik emeletén laktak. Alig ötven négyzetméteres otthonukban menedéket találtak a meg nem értett, útkereső kamaszok éppúgy, mint a világmegváltó lendülettel érkező főiskolások, egyetemisták. Volt hétköznap, hogy egyszerre két tucat fiatal

SZÜLETÉSNAP SZENTESEN

A 30 éves VE-GA-klub találkozóira várja egykori és jelenlegi tagjait hét végén. Péntektől vasárnapig lesznek nagy emlékező beszélgetések, kézműves-foglalkozások, zene és tánc, na meg játszóház, mert az alapító tagok gyerekeikkel, sőt többen unokáival érkeznek már.

**Anikó és Pali
szereime a főiskola
óta tart**

lakott a Korom házaspárnál.
„Harmik éve, hogy a férjem karateedzést tartott a kamaszoknak a Szécherly ligetben, miközben én a kisgyerekekkel gesztenyét gyűjtöttem a parkban. A végén a fiatalok nem széledtek szét, a padon ülve beszélgettünk a világ dolgairól. Ez megismétlődött másnap, harmadnap is, amikor pedig beállt a rossz idő, a kamaszok feljöttek hozzánk. A férjemmel, a fiammal és a kislányommal, Annamarival a hálóban aludtunk, a pici koryhánkba pedig hatan vockolták be magukat. A többiek a két felszobában húzták meg magukat. Zsíros kenyeret ettünk és forró teát ittunk, nem bántuk, hogy össze kell húzni magunkat, ürültünk, hogy segíthetünk a gyerekeken.”
„Hamar híre ment a városban, hogy alkotóműhelyt hoztunk létre, ahol jól szóval, szeretettel várjuk az érdeklődőket. Napközben mindketten dolgoztunk, délután meghallgattuk

a diákok gondjait, segítettünk elkészíteni a házi feladatot. Én matekból voltam jó, a férjem történelemből, de egy idő után nem bírtuk kiadtuk a feladatot a jó tanulóknak. Már több mint ezer gyerek lakott, evett, aludt nálunk.”

»Anikó egy túlkoros óvodás«

Mozgalmuk a legfényesebb csillag után a VE-GA nevet kapta. „Flam csak felnőttként vallotta be: néha úgy érezte, nem kapott elég törődést tőlünk, kárvallottja lett a mozgalomnak. Bizony, lelkipurdalásom van emiatt, de akkor nem tehettem másként. Viszont a kislányunk, Annamari valósággal lubickolt a közösség szeretetében.”
A város felfigyelt a mérnök házaspár tevékenységére, és nem tudta mire vélni. Vezetői találgatták, félni kell tőlük? Esetleg megtérni vagy támogatni őket? Anikóék pedig csak sodródtak az eseményekkel. Hi-

szén senki nem csinált előtűk ilyen, nem volt kitaposott útjuk, őszintősen cselekedtek. És amikor a hatalom támádt a Korom házaspárt, több száz középiskolás dachból is VE-GA-tag lett, volt iskola, ahol egy egész osztály jelentkezett.

„Idén harmincéves a VE-GA – veti közbe Pali, Anikó férje. – A feleségem gyakran emlegeti, lassan át kell adnunk a kormányt a fiataloknak.”
Miért csinálják mégis? „Mert Anikó egy túlkoros óvodás, tele van szeretettel és jóssággal. És különben sem hagyhatjuk magukra a gyerekeket. Felújítottunk egy régi, uradalmi épületet Magyartésen, nyaranta ott táboroztatjuk a diákokat. Év közben a Városi Diák Pincéünkben tartunk szülői értekezletet, legutóbb hatvanhárom végás anyuka kért tanácsot tőlünk, hol tanuljon tovább a gyereke.”

»Megmentettem egy lány életét«

„A velünk kapcsolatba kerülő kamaszoknak egy kicsit a pótszülők is vagyunk. Egyszer egy lány azzal állt elém – mintha apjának vallana –, hogy terhes. Kétségbeesésében öngyilkosságról beszélt. Próbáltam nyugtatni, de egyszer csak elszaladt. Péltettem, mert úgy éreztem,

DÍJAKBÓL NINC S HIÁNY

A Korom házaspár által alakított egyesületnek már komoly gyűjteménye van elismerésekből. Tavaly például megkapta a Szentos Városért Emlékérmét, a Magyar Ifjúságért Díjat, valamint Az év gyermek és ifjúsági mintaprojektje címet.

komoly a szándéka. Utánarohantam, de már nem találtam. Korbeicikliztem a várost, hiába. Utolsó lehetőségként a Tiszához tekertem. Ott állt a híd közepén remegő lábbakkal és zokogva. Remegtem én is az izgalomtól és a kimerültségtől, de fellélegettem. Megmentettem! Azóta is hálas nekem, két gyerek boldog édesarja.
Volt egy diák, akit a társai csúfoáltak, emiatt agresszívan viselkedett. Anikó megbízta, legyen ő a kollégiumi békeklub vezetője. Senki nem értette, miért? De Anikó érezte, hogy a feladat megváltoztatja őt. És igazra lett. A fiú ebből a bizalomból merített erőt, hogy megvalósítsa nagy álmát. „Imádtam Japánt, hát kiment oda, most a szigetország egyik híres egyetemén tanít. Feleségül vett egy japán lányt, gyerekei születtek. Azt hiszem, ebben összefoglalható minden. Az elmúlt harminc évben sosem volt autók, nem építettünk fel látványos karriert, de van rengeteg élményünk, és ez többet ér minden pénznel.”

Virág Márton